

<div></div>
<div>עין משפט</div> <div>נר מצוה</div>
<p></p>
<p>גה א ב מיי פ"ד מהל' ערו"ס הלכה יג [יד] סמג עשין טו: ג [מיי] פ"ד מהל' פסולי המוקדשין הל' א':</p> <p>ד ה מיי פ"ד מהל' ערו"ס הלכה יג [יד] סמג עשין טו: גו ו ז מיי פ"ו מהל' צבורים הלכה ד:</p> <p>זח ח מיי פ"ו מהל' בית הבחירה הלכה יד ופ"ד מהל' ערו"ס הלכה ד:</p> <p>בח ט מיי פ"ב מהל' מעשר שני ונעט רבעי הלכה ח סמג לארין קל':</p>

סמג עשין טו: ג [מיי] פ"ד מהל' פסולי המוקדשין הל' א':

מוסף רש"י

הדגמת, אינן נשרפין עט שלנה, דמכני שלנה ולא עגל שמים, ומיחו מקרב לא קרבי מהוס דמכני זבח רשעים תועבה, ואם קדשי מוצח הן ואפילו עולות ושלמים, נדבה ימותו. קדשי בדיק הבית יפדו. כשאר בדיק הבית והפדיה אותם יאכלם שהרי לא נאסרו, ולאז דירשו הוו רשעים תועבה, וזח רשעים (רע"ז חח.). בהמתה. בני עיר הנדחת כתיב ואת בהמטה לפי חרב, בהמטה משמע בהמה ידיה שאין לגזזה חלק בה (תמורה ח.). ורספא מעשר. ואליבא דמ"ד מעשר שני ממנו גזזה הוא (סוּם). בקדשים

שחיבי באהריותן. אמר הרי עלי עולה (ב"מ נו.). פטורה מן החלה. דמכני ערסומיטוס והאי גזווה היא, והע"ג דליבא הימר אכילה, כיון דלית בה דין שאר ממנו לאו ידידה הוא

(סוכה דה.). שפודין אותו אפילו בירושלים. שאין מעשר טהור נפדה שם, דמכני כי ירחק ממך וגוי

ונתח כנסף, ולא נשהיה צירושלים (ב"מ גז.). ואין שאת אלא אכילה. כשלם

תוכל לאוכלו, גנון זה שנטמא, ונתח כנסף (פסחים לד.). והכי קאמר

קרב כי ירחק ממך, שהיה מעשר טהור חוץ לירושלים, או אפילו הוא צירושלים

אלא שאי אמה יכול לאוכלו שנטמא, ונתח כנסף (מכות יט.).

קרב:

היו זה קדשי מוצח. כגון עולות ואשמות של רשעים בתוכה נהי

ללא קרינן זהו את כל בהמטה לפי חרב ^[דרשׁים יג] דהא לא בהמטה היא אלא בהמת שמים אלא מאיסותא הוא להקריב קרבנות של רשעים הללו

שהדוחו הלכך ימותו כונסין אותן לכיפה ומאכילין אותן שעורין עד

שכריסן נצקעת דאפילו דמיהם אסור

כלקמן: **שנאמר כליל לה' אלהיך**

ל"ג: ר"ש אומר וכו'. לקמן מפרש

טעמא: **זבח רשעים תועבה.** ואפילו

דמיהן אסורין: **ור"ש הוא דאמר.**

זהוהב ^(ב"מ טו:) קדשים שחייב באחריותן

ממון בעלים הוא ויש זהם אונאה

הלכך לענין עיר הנדחת נמי ממון

בעלים הוא ודייניניהו לפי חרב כשאר

בהמות שבתוכה והלכך אסורין דמיהן

בהגהה והאי דקאמר ימותו ולא אמר

שיחרימו אותה עמהם משום כבוד

שמים: ואליבא דרבי יוסי הגלילי

דאמר. **צפ"ק דב"ק (ד' יב:)** ומעלה

מעל בה' ^(ש) לרבות קדשים קלים שהם

ממונו והואיל וממונו הם אסורים

בהגהה דאפילו דמיהן בהמתם מיקרו

אצל קדשי קדשים ^(ט) ^(ו) אלאמי ירעו דהא

ודאי הם עצמם אינם קרבים דזבח

רשעים תועבה אלא ירעו עד

שיסתאבזו ומכרו ויפלו דמיהם לנדבה:

אי הכי (ט) מדגמי סיפא וכו'. דקא

מפליג בין קדשי מוצח לקדשי בדיק

הבית: **ליפולג וליטני דידיה.** בקדשי

מוצח עצמן בין קדשים קלים לקדשי

קדשים: **דלמיהם אולא.** כדאמרין

(תמורה ד' טו.) חמש חטאות מתות:

לא פסיקא ליה. למיתני קדשי קדשים

דעיר הנדחת ירעו דכיון דמתו להם

אותם רשעים אי איכא חטאות

שהפרישו בחייהם אזלי למיתה דכל

חטאות שמתו בעליהם מתות במסכת

הוריות ^(ד' ו.) מפרש טעמא אצל

שאר קדשי קדשים כגון אשמות שמתו

בעליהם ירעו: **דאיסתנהו דענייניהו.**

דהן עצמן ודאי אינן קרבים משום

זבח רשעים תועבה: **אצל הגה.**

דאיכא למימר ירעו ויפלו דמיהם

לנדבה: **כיון דאיזשטני.** ליכא הכא

זבח רשעים תועבה: **ולא בהמת**

בכור ומעשר. שאם היו זה בכורות

או מעשר בהמה שהוא של ישראל

וחלזו ודמו קרב אין מחרימין אותו

עמה דלא מיקרי בהמטה: **שלל שמים**

הוא. ומשללה ^(ז) נפקא: **אלא צבעלי**

שאין זהם חלק לגזוה אלא

נאכלין לבעלים שלנה ניניהו אלא

אין מחרימין אותן עמה: **לעולם**

צבעלי מומין. ואפ"ה אין ^(ז) נשרפין

עמה דדרשין לקרא הכי בהמטה

למי שנאכל לבעלים בתורת בהמתם

יאלו אלו שיש להם שם לווי שאין

נאכלים בתורת בהמתם שאין

אומרין בהמת עיר הנדחת אלא

בהמת בכור ומעשר של עיר

^ט בגבולין דברי הכל

פטור מתיב רב יוסף מעשר שני וכתבי הקדש יגזוו במאי

עסקינן אילימא בירושלים מי הויא עיר הנדחת והתניא ^ט עשרה דברים נאמרו

בירושלים וזו אחת מהן ^י אינה נעשית עיר הנדחת ואלא בעיר אחרת ואסקוהו

לגוה הא קלטוהו מחיצות אלא לאו בגבולין וקתני יגזוו לא לעולם דעיר אחרת

ואסקוהו לגוה והכא במאי עסקינן שנטמא ולפרקיה ^ט דא"ר אלעזר ^י מניין למעשר

שני שנטמא שפודין אותו אפילו בירושלים ת"ל ^ל לא תוכל שאתו ואין שאת

אלא אכילה שנאמר ^י וישא משאת מאת פניו הכא במאי עסקינן בלקוח

ולפרקיה

מעשר ונתנהו ביין ושכר וכשר ונטמא אותו לקוח דההוא לית ליה פדייה וכי קאמר ר"א צמע"ש

גופיה שהעלה פירות מע"ש לירושלים ונטמאו:

חלק פרק אחד עשר סנהדרין

הנדחת: **ופליגא.** הא דרבינא אדשמואל דאמר שמואל עלה דהא

מילתא דר"ש כי הוה קשיא לן צמאי עסקינן הוי ממרץ הכי הכל

קרב והכל נפדה: **מאי קאמר ה"ק.** כל שהוא קרב לגזוה כשהוא

תם וכשהוא צעל מוס לריץ פדייה כגון שאר קדשים קלים חוץ ממעשר

בהמה וזכור הנהו משללה נפקא

דאין מחרימין אותם עמה דהואיל

וצריכי פדייה צמומן שלל שמים קרינן

ציה ופליג עליה דת"ק דאמר קדשים

קלים ממון בעלים הוא: **וכל שקרב**

כשהוא תם ואינו נפדה כשהוא צעל

מוס. אלא נאכל לבעלים כגון בכור

ומעשר ההוא לאו שלל שמים מקרו

ואפילו צתמותן ולא מני למפך והא

צתמותן שלל שמים הוא שהרי נאכל

צמומו והלכך אטטריך בהמטה למעוטי

בכור ומעשר תמימים דמשללה ליכא

למעוטיניהו והיינו פליגא דאיחו מוקי

לה אפילו צתמימים דקסבנר בכור

ומעשר צעלי מומין בהמטה קרינא ציה

וצסיי: **פרומה ציד ישראל.** שעדיין

לא נתנה לכהן דאפילו אותו ישראל

רשע הוא תרומה צצידו אינה נשרפת

עם שאר שלנה דהא לאו ידידה הוא

דשמא היה נתנה לכהן דריק צצחוצה

לה הלכך אינה נשרפת דהיינו כפקדון

דעיר אחרת ואתנהו צגוה דאמר

לעילא דמותרין ונהי דצאכילה לא שרינא

לה דשמא היה נתנה לכהן רשע

שבתוכה הלכך ירקצו. אצל תרומה ציד

כהן דממוניה הוא תשרף: **וקסני יגזוו.**

אע"ג דממוניה הוא לא אמר תשרף:

אלא פרומה ציד כהן. דממוניה הוא

ולא מוללין זה כולי האי הואיל וקדש

הוא: **לכהן שצציר אחרת.** כלומר

לכהן שלא הודח עמהן: **אצל צגוצולין.**

שאין לה הימר אכילה אלא צפדייה ד"ה

פטורה מן החלה דממון גזוה הוא. ל"א

אצל צגוצולין דאין לה הימר אכילה

צשעת חיוב חלה דהיינו צשעת גלגול

העיסה לא קרינא ציה ראשית

עריסותיכם (צמדנר טו) ואפילו פדהא

לאחר מיכן פטור מן החלה: **י' דברים**

נאמרו צירושלים. צפ" מרובה (צ"ק פב:)

חשיב להו: **אלא צציר אחרת ואסקו**

לגוה. שהיה אותו מעשר שני של

אחד מצני עיר הנדחת והעלו אותו

לירושלים קודם שהודחה ואח"כ הודחו

אם כן אלאי יגזוו לשחרו נמי צאכילה

דהא קלטניהו מחילות דהיינו חומה:

אלא לאו צגוצולין. ולא מעו ליה וקתני

יגזוו ואינו יוצא לישרף צתמיה: **ואם**

איתא דצגוצולין לד"ה ממון גזוה הוא

לשחרי נמי צאכילה אלא לאו ממון

הדיוט הוא ונהי צצשריפה לא משום

זילותא: **לעולם דעיר הנדחת ואסקיה**

לגוה. דקאמרת לשחרו נמי צאכילה

דהא קלטוהו מחיצות: **הכא צמאי**

עסקינן כשנטמא. דלאו צר אכולי

צטומאה הוא דכתיב ^(דברים כו) לא צערתי

ממנו צטמא ולקמן ^[ק"ה] פריך מאי

איריא עיר הנדחת אפילו צחוצה לה:

ואפילו צירושלים. לאחר שנכנס ואע"ג

דדרשינן ^(דברים יד) כי ירחק ממך

המקום וזרת הכסף צידך צרחוק מקום

אתה פודה וצר ולא צקרוצ מקום:

ואין שאם אלא אכילה. וה"ק קרא כי

ירחק ממך המקום או כי לא תוכל

לאוכלו שנטמא וזרת הכסף צידך:

צלקוח. שכבר הוציאה צהוצאה לכסף

מעשר ונתנהו ביין ושכר וכשר ונטמא אותו לכות דההוא לית ליה פדייה וכי קאמר ר"א צמע"ש גופיה שהעלה פירות מע"ש לירושלים ונטמאו:

ולפרקיה

מעשר ונתנהו ביין ושכר וכשר ונטמא אותו לכות דההוא לית ליה פדייה וכי קאמר ר"א צמע"ש גופיה שהעלה פירות מע"ש לירושלים ונטמאו:

ולפרקיה

מעשר ונתנהו ביין ושכר וכשר ונטמא אותו לכות דההוא לית ליה פדייה וכי קאמר ר"א צמע"ש גופיה שהעלה פירות מע"ש לירושלים ונטמאו:

ולפרקיה

מעשר ונתנהו ביין ושכר וכשר ונטמא אותו לכות דההוא לית ליה פדייה וכי קאמר ר"א צמע"ש גופיה שהעלה פירות מע"ש לירושלים ונטמאו:

ולפרקיה

מעשר ונתנהו ביין ושכר וכשר ונטמא אותו לכות דההוא לית ליה פדייה וכי קאמר ר"א צמע"ש גופיה שהעלה פירות מע"ש לירושלים ונטמאו:

ולפרקיה

מעשר ונתנהו ביין ושכר וכשר ונטמא אותו לכות דההוא לית ליה פדייה וכי קאמר ר"א צמע"ש גופיה שהעלה פירות מע"ש לירושלים ונטמאו:

ולפרקיה

מעשר ונתנהו ביין ושכר וכשר ונטמא אותו לכות דההוא לית ליה פדייה וכי קאמר ר"א צמע"ש גופיה שהעלה פירות מע"ש לירושלים ונטמאו:

ולפרקיה

מעשר ונתנהו ביין ושכר וכשר ונטמא אותו לכות דההוא לית ליה פדייה וכי קאמר ר"א צמע"ש גופיה שהעלה פירות מע"ש לירושלים ונטמאו:

ולפרקיה

מעשר ונתנהו ביין ושכר וכשר ונטמא אותו לכות דההוא לית ליה פדייה וכי קאמר ר"א צמע"ש גופיה שהעלה פירות מע"ש לירושלים ונטמאו:

מסורת הש"ס

^(א) לעיל מו. [מוסף פ"ד,]

^(ב) [תמורה ח. ע"ש,]

^(ג) צ"מ טו., ^(ד) צ"ק יב: ^(ה) גי' רש"י ירעו

^(ו) [לפי גירסת רש"י

דלעיל צ"ל ירעון, ^(ז) צ"ל

בהמטה, ^(ח) [תמורה ח.

ע"ש, ^(ט) [צמוס' דבכורות

דף לא. ד"ה חוץ וכו' משמע

דגרסי הכא צכוגול כמו

דקיים הש"ס צתמורה ח.

דמן כל פסולי המוקדשין

נמכרין צאטליו חוץ מן

הבכור והמעשר ע"ש אצל

מפרש"י דהכא ד"ה לעולם

צבעלי מומין וכו' מוכח דלא

גריס להא דמן כי' ומשום

הכי פרש"י האא יאלו אלו

שיש להם שם לווי ודינא

הוא דמשני לה הכי כאן אצל

צתמורה ח. סתמא דש"ס

מימי להא דמן כל פסולי

וכי' ולא ס"ל כרינא צפי

הזה, ^(י) א"ו משנה אלא

בריחא ועיין רש"ל,

^(כ) סוכה לה: פסחים לח.

^(כא) עיין מולין פו: מוס' ד"ה

מן התם, ^(ל) [קדושין כד.

וע"י מוס' ^(מ) ועי' מוס'

קדושין עג: ד"ה איחו

[ומוס' בכורות ט: ד"ה ותמן

ועי' היטב מוס' סוכה לה.

סדיה לפי, ^(נ) צ"ק פב:,

^(ס) צ"מ ג. פסחי' לו: מכות

יט:, ^(ע) [ויקרא ה, ^(פ) צ"ל

מאין, ^(צ) צ"ל אדמני,

^(ק) [דברים יג, ^(ר) יחא

נהגין, ^(ש) ע"ש,]

תורה אור השלם

1. זבֿח רשעים תועבה

אף כי בַּקֹּחַ וּבִיבִיחָה

משלי כא כז

2. וְכִי יִרְבֶּה מִמֶּךָ הַדֶּרֶךְ